

Thomas Arabo:

Ósannindi og lygusögur grundarlagið undir ósingini móti inntøkulógunum!!!

— Henda ósing hefur havt til endamáls, annaðhvort at fáa fólk at keypa í panikki, ella syrgja fyri, at brúkarin heldur, at hesar hækkingar eru so stórar, at tað ber til at seta ein størri vinning uppá vøruna, tá lógin er samtykt, enn avgjaldið veruliga gevur grundarlag fyri, skrivar Thomas Arabo tingmaður í ehshi greinini.

Hann vísir á, at úrslitið av skrivningini í Dagblaðnum varð at nógvir »panikkhandlar« vórðu gjørdir.

— Vit mugu nú vóna, at brúkarin ansar eftir, at prís-vækstururin í handlunum ikki verður størri, enn hann eigur. Verður hann hægri, so mugu vit taka málið upp gjøgnum Prísráðið.

— Hverja ferð skatta-ella tolllógir verða broyttar, verður roynt at fremja ávísu spekulatió til fyrimuns fyri nakrar fáar, og oftast uppá »bekostning« av teimum nógvu.

Til dømis minnst vit í vár, tá lögtingið samtykti lógir, ið kanska koma at taka eina helvt av spekulatiósvinningi av sølu av handilsbygningum, skipum o.o., 50% av eini vírðis-øking, ið samfelagið hevði skapt, og sum er bundin at nokrum samfelagsligum víðurskiptum. Hetta samfelagið, sum vit øll hava gildið fyri. Hetta vóru nakrir heilt fáir, ið sita á ognarlutunum, við loyvi frá tí almenna, ógvuliga firtir um.

Spekulatió

Tað er soleiðis við eini skattalóg, at tú kanst verja borgaran imóti, at samfelagið missir alt ov nógvar pengar í spekulatió í tíðini, lógin er til viðgerðar, við at siga, at lógin er galdandi frá framlegudegnum.

Í summar vórðu so sanniliga eisini nógvir sáttmálar gjørdir, aftaná at lóginar vórðu lagdar fram, treytað av at lóginar fóru at falla í tinginum. Óli og Sundstein gjørdur sær ógvuliga stóran ómak fyri at fáa lóginar at fella. Jú, rættartryggin var frammi og tár in vóru næstan í eygunum, tað var so synd so synd, men samgongan

stóð saman og samtykti lóginar.

Øðrvisi er við toll- og avgjaldslógum. Har ber ikki til at seta lógina í gildi, soleiðis at hon er at galda frá framlegudegnum. Toll-verkið skal virka og pengarnir skulu koma javnt inn í landskassan. Sostatt er tað ikki møgult at seta lóginar í gildi, fyr enn tær eru samtyktar.

Ósing

Reglurnar í nýggju tingskipanini eru, at ein lóg, sum kemur í tingið, má liggja í tinginum eina viku, áðrenn hon er endaliga samtykt, og hetta gevur so tíð til at uppbyggja eina ósing imóti einum lógarkompleksi. Henda ósing hevur til endamáls, annaðhvort at fáa fólk at keypa í panikki, ella syrgja fyri, at brúkarin heldur, at hesar hækkingar eru so stórar, at tað ber til at seta ein størri vinning uppá vøruna, tá lógin er samtykt, enn avgjaldið veruliga gevur grundarlag fyri.

Lóginar eru nú samtyktar í tinginum, og her var veruliga ósing. Tær tær tungu byrðarnar, pensiónistar, sjúk og gomul. Tað vóru ikki tey orð, ið hesir báðir yvirklassans menn ikki nýttu at røra hjartastreingirnar hjá

høvrum mansbarni í Føroyum. Gloymt var alt tos um privat hospitalir, gloymt var alt um sjálvpensiónering, gloymt var alt um teir ótyðligu sosialráðgevarar, ja alt var bert neyð og elendigheit. Hetta var nú væntandi.

Fakfeløgini!

Men so koma aðrar röddir uppi. Fakfeløgini byrjaðu at gera vart við seg, og tað er heilt náttúrligt, tá avgjöld verða áløgd, at feløgini gera hetta. Tað gera tey eisini aðrastaðni, men beinleiðis at byrja at syngja í kóri við Óla Breckmann, tað er rættuliga ótrúligt. Persónliga havi eg tað soleiðis, at um eg siggi, at eg verði alt ov samdur við Óla Breckmann, so hyggi eg víðurskiptini aftur ígjøgnum og hugsi, at her má vera okkurt skeivt. Annars er tað ikki ofta, at eg komi á teir tankar, sum nærkast hansara.

Men tað eydnaðist fyri Óla Breckmann. Vit sóu tann dagin í tinginum eina sjáldsama blanding av fakfelagsleiðarum, »Vilja-fólki«, sosialráðgevarum o.s.fr. Nú heldur onkur, at undirritaði er ógvuliga firtin um at vera kritiseradur fyri lógir og avgerðir, sum verða tiknar í tinginum. So er ikki. Tað, sum hent er, er at henda ósing-arkampagna, ið altíð vil koma frá høgri imóti slíkum lógum, sum rakar »prosentkallað« virksemi í

hesum landi, hon varð styrkt av tí, at fakfelagsleiðarar púra kritikkleyst stóðu og tóku tøl upp aftur, sum Dagblaðið skrivaði um.

Úrslitið varð, at har vórðu nógvir »panikkhandlar« gjørdir. Fólk hevur keypt timbur til hús, tí Dagblaðið skrivaði, at húsinu komu at dýrka kr. 100.000,- í tilfari. Ein og hvør seljari kann jú vísa á, undirforstaðið at fakfelagsumboð meintu jú tað sama sum Óli Breckmann í hasum førinum.

Pensionisturin, ið kanska fer at keypa sær til ein kaffimunn nú, hann góðtekur kanska, at kaffi hækkar einar 5 krónur fyri kilo, tí sosialráðgevarar hava sagt, at nú fer alt á húsangang av avgjaldslógunum. Eg kundi hildið fram við fleiri, fleiri dømunum.

Prisirnir!

Hvat er so veruleikin um tað árin inntøkulóginar hava í samfelagnum! Jú veruleikin er tann, at olju-prisurin nú sambært lóg er hækkaður til eina krónu undir ta legu, hann hevði síðsta ár, og bilprisirnir eru umleið teir somu. Nokur fá bilslög verða nakað dýrari. Matvøur, vanligar brúksvøur, eru hækkaðar við eini 2% og ongin í hesum samfelag fer á heysin av tí, t.d. eiga mjølprisir o.t. at hækka við 5 oyra kg, kaffi við 25 oyru pr. kg.

Thomas Arabo: — Hugstoytt at siggja, hvussu fakfelagsleiðarar púra kritikkleyst stóðu og tóku tøl upp aftur, sum Dagblaðið skrivaði um

Nú er so at vóna, at brúkarin tekur hesar upplýsingar til eftirtektar og ansar eftir, at prísvekstururin í handlunum ikki verður størri enn hetta. Verða teir hægri, mugu vit taka sakir gjøgnum Prísráðið uppá hesar handlar, so fáa vit at siggja.

Givið er, at tendensurin til at hækka prisirnar meir enn tað er grundarlag fyri, hann er oktur munandi av rættiliga stórum ábyrgdarloysi frá fakfelagsleiðarum, ið kasta seg út í »poppular« pástindir, sum einki grundarlag hava í veruleikanum, ella taka nokur punkt burturúr, sum eru ikki vanlig fyri heildina. Ein má siga, at skulu vit hava fakfelagsleiðarar í Føroyum, og tað skulu vit, so er at verja sínar limir, og lata okkum sleppa av við hetta at persónligir mótsetningar stýra gerðum og stóðutakanum.

Fakfeløgini kunnu ikki standa modell til hetta, og nevndirnar eiga at seta sínar formenn uppá pláss og syrgja fyri, at tað, sum teir fara í fjølmiðlarnar við, hevur »dekning« í nevdini og er samsvarandi veruleikanum.

Halda okkara lyfti

Sum javnaðartingmaður er tað greitt, at okkara uppgáva er partvís at arbeiða fyri okkara lokalu politisku málum, og eisini landspolitiskt. Vit lovaðu

áðrenn valið at fáa hetta landið upp á fótur aftur.

Tað ætla vit at gera. Vit hava lovað, at tað skulu verða lónarhækkingar í hesum landi, meðan vit sita við ræði, og tað lyfti halda vit.

Tað hava verið reallónarhækkingar hetta seinasta árið, og skal hetta ikki vera avloyst av einum reallónarfalli, so er neyðugt at seta hesar avgjaldslógir sum nú eru komnar áðrenn jól, og at gera aðrar inntøkulógir.

Vit hava lovað tað, vit vilja halda tað. Tað hjálpir ikki, at fólk, tað veri seg javnaðarfólk og onnur byrja at hugsa sum sambandsmenn, ið ongantið siggja longur enn til í ovurmorgin. Tað halda teir er framtíð.

Okkara uppgáva er at byggja eina góða framtíð upp, eina framtíð vit kunnu vera nøgd við og sum vit ætla at liva í. Hon skal vera fyri eina heild.

Min ráð til eithvørt javnaðarfólk og tey, sum siga seg umboða tey veiku í samfelagnum: tann dag tit eru samd við Dagblaðið, tá er okkurt galið, tá mugu tit hugsa tykkum vel um, tí tað kompagníð vil ongantið arbeiða fyri einum góðum samfelag fyri tey nógvu. Teir arbeiða fyri einum góðum samfelagi fyri tey fáar og einki annað.

Virdingarmest
Thomas Arabo